

Leptert baggels: Me 2 in Leptert

Langzaam kwam Ebeltje overeind. De laatste baggels lagen nu op het vuur, wat maar niet goed wilde branden. Ze had geprobeerd het vuurtje wat harder aan te blazen, maar het gaf alleen maar meer rook. Alles was rondom deze tijd zo vochtig. Het was duidelijk dat de herfst was begonnen. Het dreigde te gaan regenen, maar gelukkig leek het Zulthermeer de regen niet te nemen. Ze moest convers Coenraad weer eens zeggen dat de afspraak toch echt was dat hij droge baggels moest brengen. Zo ging het niet langer. De rook in haar in elkaar gezette huisje van dikke doeken, stond haar tegen. Niet voor haarzelf, maar voor die kleine Dienko, die daar in zijn kribbe lag te snotteren en te proesten. Nee, als je naar hem keek, kon je niet ontkennen dat daar een kleine Coenraad lag.....

Het vuurtje moet het nu echt wel goed gaan doen. Engelina, het oude kruidenvrouwtje uit Oestwolde zou later op de dag komen om de te bakken koekjes op te halen. Er zou veel volk langs komen lopen op weg naar, ja waar naar toe.... en deze moesten gevoed worden met de ondertussen beroemd geworden "leptert baggels". Duizenden baggeltjes heeft Ebeltje wel gebakken en in ruil hiervoor zorgde Engelina voor haar en later de kleine Dienko.

Het leven was niet makkelijk, maar zoals het nu ging was Ebeltje wel tevreden. Ze woonde hier alleen met Dienko in alle rust, vlak bij het Zulthermeer. Tsja, dat had broeder Coenraad ook geweten toen hij alleen met zijn bootje kwam langsgetuft op weg naar het veen om turf te steken. Ze had wel vaker gedacht dat hij zo vreemd uit zijn ogen keek, staarde als hij haar zag. Een beetje zoals Zwier, de man van haar zus ook naar had gekeken. Ze vertrouwde het niet helemaal. Zeker niet toen hij van de boot af naar haar toe gewandeld kwam. Zijn habijt stak op kruishoogte raar naar voren en voor ze het in de gaten had, was het gebeurd. De vleeslijke lusten van de broeder waren groter geweest dan zijn celibataire gelofte. Ze was machteloos geweest, kon alleen maar bedenken "laat dit gauw over zijn" en "niet weer.....". Bij Zwier had ze kunnen schreeuwen en was de buurt op haar geroep afgekomen. Hier had dat geen zin gehad, niemand die haar kon horen.

Gulzige Zwier die aan een vrouw niet genoeg had, door hem was ze verbannen naar deze eenzame plek. Hij had haar zus en hele familie en buurtschap ervan

overtuigd dat zij hem verleid had en toen terugkrabbelde. Ze mocht niet langer binnen de Lepter gemeenschap wonen en had geen plek waar ze naar toe kon. Engelina was de enige die zich om haar bekommerde. Zij zocht vaak geneeskrachtige kruiden rondom het meer en hoorde ook niet echt bij het buurtschap. Maar iedereen had ontzag voor haar, je wist immers niet wat zij nog meer aan hekserij deed en kon. Er gebeurden soms zulke rare, onverklaarbare zaken in Leptert..... Iedereen wist dat ze met bomen en dieren praatte. Die rattenplaag nog niet zo lang geleden. In het donker gingen manlui naar haar toe, en nog geen zeven nachten later, waren de ratten allemaal verdwenen. En vrouwlui die kinderloos bleven en na een stiekem bezoekje aan Engelina het ene na het andere kind baarden.

Engelina had haar met haar hutje geholpen en in ruil daarvoor moest Ebeltje allerlei soorten kruiden en paddenstoelen voor haar zoeken. Ze was hier blij mee geweest en leerde al heel gauw alles over de geneeskrachtige en giftige kruiden. Ze had wel moeten zweren dat ze deze kennis nooit tegen de Lepter gemeenschap mocht gebruiken. Alleen voor het goede en nooit voor het kwade. Maar toen de maandstonden maar uitbleven en ze alsmaar dikker werd, twijfelde Ebeltje wel. Een drankje gebrouwen en ze zou zo weer haar oude figuur terug hebben. Ze durfde niet, wat zou Engelina kunnen doen? Nu is zij blij dat ze niet naar haar angst geluisterd heeft, ze zou Dienko niet meer kunnen missen.

Broeder Coenraad kwam regelmatig langs gevaren in gezelschap van de andere conversen. Ebeltje ging dan langs de oever staan met Dienko in haar armen. Zijn gezichtje hield ze verborgen tot dat broeder Coenraad weer een keer alleen kwam langs gevaren. Ze toonde Dienko ver boven zich uit en schreeuwde naar hem dat zij iedere week turf van hem wilde krijgen, dat ze anders naar het klooster in Aduard zou gaan en de baby tonen aan de abt en andere monniken en conversen..... Ze was niet langer bang: Engelina stond op datzelfde moment, als een wit wief, achter haar. Ze voelde haar niet zichtbare aanwezigheid heel duidelijk. Sindsdien bracht Coenraad iedere week, wanneer hij er even alleen op uit kon, de turf. Hij durft haar met geen vinger meer aan te raken.

Ja Coenraad moest de turf uit de Lepter Petten echt droger aanleveren. Zo kon zij de Lepter baggels niet aan de oude Engelina leveren, in de vroege ochtend moesten deze gegeven worden aan het volk dat door het buurtschap trekt...